

Kedves Barátaink!

Ez a történet egy fiúról szól, akinek ezen a héten volt a névnapja.
Ebben a történetben Győzőnek fogjuk hívni – a személyeskedés elkerülése végett.

A szülei azt találták ki ajándéknak –
mivel annyira szereti az autóvezetős játékokat –
hogy elviszik a városba, és befizetik egy szimulátorba,
egy olyan gépbe, ami egy valódi autót utánoz, azaz szimulál.

Győző nagyon megörült ennek az ajándéknak.
Alig bírta kivárni a vasárnap reggelt,
amikor is elmentek a közeli nagyváros bevásárló központjába,
ahol a hírek szerint volt egy ilyen szimulátor.

Amikor meglátta a pénztár-sor mögött álló ütött-kopott gépet,
nagyon csalódott lett.
Szinte elsírta magát.

Egy lapattant, gömb alakú kabint látott,
amin nem villogtak fényreklámok,
nem mutatta a rekordokat, az eddigi LEG-eket,
vagy izgalmas és menő jeleneteket sem.

Az látszott rajta, hogy már szebb napokat is látott,
és már régóta nem használta senki.

- Jó lesz! – nyugtatta meg anyukája. –
Tessék itt az érme, csak ezzel működik.
A gyártótól rendeltük. – fejezte be, és betolta gyermekét a kabinba,
amiben csupán egy karosszék volt középen.

A jobb karfában volt egy nyílás, ahova az érmét kellett beletenni.

- Mindent bele, drágám! – búcsúzott Győző anyukája,
miközben apukája lecsukta a kabin ajtaját. –
Hajrá! – kacsintott még a fiára utoljára.

Győző egyedül maradt.

- Veszteni valóm nincs. – gondolta. – Még az is lehet, hogy jó lesz. – mondta, és az érmét a helyére tette.

Kialudt a feje felett lógó villanykörte fénye.

Sötétség lett, és egy hang szólalt meg:

- Mit akarsz?
- Hááát... - felelte bizonytalanul – egy tűzpiros. 6262 cm³-s Ferrari FXX K '14-et szeretnék vezetni.

Amint befejezte, már érezte is kezében a kormánykereket,
a lábai alatt a pedálokat,
és amikor egy pillanat múlva világos lett,
éppen zöldre váltottak a lámpák a versenypályán, és minden autó kilőtt.

Győző bizonytalanul körülnézett, aztán lenyomta a gázpedált.
Minden valóságosnak tűnt: az autója, az út, a többi autó, a nézők –
még bukósisak is volt a fején.
Nagyon élvezte ezt a valósághű szimulációt.

Annyira kiélvezte minden pillanatát a vezetésnek, hogy utolsónak érkezett be.

Ekkor minden elsötétült, és újra hallotta a hangot:

- Mit akarsz?
- Van még egy lehetőségem? – kérdezte.
- Amennyit csak akarsz. – válaszolt a hang.
- Akkor még egyszer! – kérte lelkesen Győző.

Most viszont tudta, hogy mire számíthat, és jobban felkészült.
Nem csodálkozott másodpercekig, hogy milyen élethű minden,
hanem azonnal beletaposott a gázba...

De még mindig csak utolsó lett.
Amikor újra sötét lett, és a hang ismét megkérdezte mit akar,
újra ugyanezt választotta, és megint újra, és megint és megint.

A 23. alkalomnál már nem lett utolsó.

A 105. próbálkozásnál dobogós lett, és végre, a 188. futamot meg tudta nyerni.

Amikor újra elsötétült minden, ujjongva emelte a karjait a magasba.

- Ugye láttatok? - mondta a kabin ajtaja felé nézve. – remélve, hogy van egy külső kivetítő, amin a szülei követni tudták győztes futamát.
- Mit akarsz? – hangzott fel a sötétben újra a hang.
- Még mindig van lehetőségem? – lepődött meg Győző.
- Bármennyi lehetőség van. – szögezte le a hang.
- Bármennyi?! – csodálkozott– És más járművet is választhatok?
- Bármit választhatsz. – nyugtatta meg a hang.
- Akkor egy F35-ös vadászbombázó repülőt választok.

Amint kimondta már érezte is kezében a botkormányt,
arcán a maszkot,
és amikor világos lett, tényleg egy F35-ös pilótafülkéjében ült.
Fenn a felhők között.

Örömujjongásban tört ki:

- Ez ám a varázslat! Micsoda menőség! – kurjantotta.

Még lőtt egy sorozatot is,
majd a piros gombot megnyomva kioldott egy rakétát is.

A gép közben veszíteni kezdett a magasságából.

Győző megmozdította a botkormányt, mire a gép szédítő sebességű orsóba fordult, és így közeledett a föld felé.

- Hogyan kell az ilyet vezetni? – kérdezte Győző, mielőtt a földre csapódott.

- Mit akarsz? – hangzott fel újra a kérdés a sötétben.
- Újra az F35-öst, de taníts meg, hogyan kell irányítani!
- Azt neked kell megtanulnod.

Ez a feladatod!

Én csak a körülményeket biztosítom. – hangzott a válasz, és Győző már érezte is a maszkot az arcán, és újra a felhők között találta magát.

Most pár másodperccel tovább húzta,
de végül ugyanúgy lezuhant.

Újra sötétség.

Győző gyorsan megszólalt:

- Már nem akarok vadászpilóta lenni.
 - Nincs választásod addig, amíg meg nem tanultad a leckét, amíg nem teljesítetted a feladatot. – jelentette ki a hang.
 - De hisz eddig mindig az lett, amit választottam!
 - Így van. Most is az lesz. Te választottad az F35-öst. Készülj! – és már érezte is a maszkot, és látta a felhőket.
- Rajtam nem tolsz ki. – mondta Győző, és a föld felé irányította a gépét.
6 másodperc múlva csapódott be.

Sötétség újra, majd szólni sem volt ideje,
és már érezte a maszkot az arcán.

- Ráérek! – kiabálta hangosan, és megint a föld felé irányította a gépét.

A 27. földbecsapódás után belátta, hogy tényleg az lesz a megoldás,
ha megtanulja vezetni a vadászrepülőt.

A 184. kísérlet után már tudott repülni bármilyen irányba úgy,
hogy nem zuhant le.

A 244. alkalommal már a fegyvereket is egész jól tudta használni,
és a 455. kísérlet során teljesítette a küldetését.

- Mit akarsz? – kérdezte az újra beállt sötétségben a hang.
 - Tudsz valamit javasolni? – kérdezte Győző,
mert büszke volt magára,
hogy megtanult vezetni egy 5. generációs vadászrepülőt,
és úgy érezte, hogy ez után bármire képes.
- Persze. – válaszolt a hang. – Egy járművet a múltból.
- A múltból?
De akkor alig voltak járművek.
- Tanulni azért akkor is lehetett. – állapította meg a hang. –
Legyen Egyiptom, és fogatot kell vezetned.
Készülj!
- Az nem lesz olyan nehéz. – gondolta Győző –
Biztosan jól elboldogulok a pacikákkal...

Már érezte is bal kezében a gyeplőt, a jobb-ban pedig az ostort.

Mihelyt világos lett azonnal megrántotta a gyeplőt,
és előrepatintott az ostorral.

Amint azonban meglátta, hogy milyen állatok húzzák a kocsiját,
és így milyen állatokra mért ostorcsapást – felordított félelmében.

A fogatját ugyanis 4 oroszán húzta.

Akik az ostorcsapás hatására pillanatokon belül a hajtójukra támadtak,
és Győző újra a sötétben találta magát.

- Oroszánfogat? – hüledezett. – Olyan nem is volt!
- Majd kérdezd meg a történelem tanárodat. – javasolta a hang. –
Egyébként meg örülj, hogy fáraót csináltam belőled.
Régen tényleg oroszánok húzták a kocsijukat. Készülj!
- Ne csináld! Félek! – sikoltott Győző, de már újra az oroszánok vontatta
fogaton találta magát.

Azonnal le is ugrott róla, és futásnak eredt.

De az oroszánok hamar utolérték...

Sötétség újra.

- Nee! Nem akarom! – ordított Győző torka szakadtából.
- Tanulj! – adott még egy jótanácsot a hang, mielőtt újra az oroszánok közé
vetette.

Az 1000. próbálkozás körül járhatott Győző,
amikor megtalálta a kulcsot az oroszánokhoz.

Ez a kulcs pedig nem más volt, mint a bátorság.

A félelemnélküliség;

mert a félelmet azonnal megéreztek az oroszánok,
és egyből támadtak.

Ha viszont valaki rettenthetetlen szívvel közeledett hozzájuk,
és így nézett a szemükbe,
akkor pontosan úgy viselkedtek, mint a közösséges cicák.

Győző kimondhatatlanul örült, amikor ezt megtanulta.

Miután befejezte ezt a küldetését,
új és vad kalandokat kért a hangtól.

Például griffet, Nimbus 2000-st, sárga tengeralattjárót, UFO-t és így tovább.

Egyszer azonban elért oda a hang, hogy nem tudott új járművet adni, legalábbis olyat nem, amit Győző ne tudott volna azonnal vezetni.

- Mit akarsz? – kérdezte újra a hang a sötétben.
- Új járművet vezetni.
De ne csak a színe, a formája, a külseje legyen más!
- Már mindent megtanultál vezetni, amit adni tudok!
- Akkor itthagylak. – jelentette ki Győző.
- Azt nem lehet. – biztosította a hang. – Csak velem létezhetsz.
- Dehogysis. – jelentettek ki Győző a nemrégien megtanult rettenthetetlenséggel. –
Előtted is voltam, utánad is leszek.

Miután ezt mondta, felált a karosszékből.

Feje felett kigyulladt a villanykörte.

Győző megérintette a kabin ajtaját, mire az felnyílt.

Kilépett rajta.

A szülei az ajtó előtt várták.

- Jó volt. Köszönöm! – mondta nekik Győző, majd még hozzátette:
- Most már haladjunk tovább!

Kedves Barátaink!

Azt kívánjuk egymásnak,

hogy az élet által elénk kerülő feladatokat mi is teljesítsük!

Majd miután győztünk,

mi is haladjunk tovább!

Ámen